

TRAPSAVEC

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSKÝ
REWARD

Já jsem vulpes vulpes, troubo.

„Ahóój“, ozvalo se někde za mnou.

Otočil jsem ztuhlý krk a... nikde nikdo.

„Ahój říkám!“ Důrazný hlas se tentokrát ozval odněkud od země. Kouknu dolů a tam stojí lišák. „Seš hluchej nebo blbej?“ ptá se.

„He?“ odpovídám pohotově.

„Blbej.“ Usoudil lišák a přeběhnul kolem mě na protější sedačku. Pohodlně se uvelebil na lavici a ukázal na mně packou. „Ty seš ten... tramp?“

„Ty mluvíš?“ kontruju a snažím se rozpohybovat mozek.

„A co jako mám dělat? Chrochtat? Nebo mňoukat? To je děsný co dneska jezdí do lesa za matroš. Já jsem vulpes vulpes troubo. Liška obecná, šelma psovitá! Tak, logicky vzato, mluvím.“

Moc logicky mi to neznělo, lišák mi ale nedal čas na nějaký přemýšlení.

„Hele, kamaráde, mám tu rodinku. Nebude vadit, když si přisednou, že ne?“ Nečekal na odpověď a štěknu do lesa. Z mlází se vynořila liška se třemi prťaty a suverénně obsadily zbylé špalky kolem ohniště.

Chvíli na ně zírám, až lišák nervózně zavrčel.

„Hele, troubo, moc na ní nezírej. Ta je moje. Kapišto?“

Liška se zatvářila kysele, mávla packou a povídá „Samozřejmě nejsem JEHO. Jsme tu spolu!“ Loupla po něm okem a lišák se trochu scvrknul.

„No jasně. To já jen tak...“ Chvíli něco blekotal a pak se znovu obrátil na mě. „Hele, co jsem to vlastně...? Jo! Ptal jsem se, jestli seš tramp.“

"No, myslím... Jo. Proč?"

"Jo ty myslíš! Tak to nedělej. To kazí dojem." Lišák ke mně natáhnul packu a povídá "Hele, kamaráde, neměl bys žváro?"

"Ty somruješ cigára?" Lišák žebrající o cigáro, to je teda pecka.

"No jasně. Nemůžu přece zajít do trafiky a chtít po trafikantce Klejky. Tak máš?"

"Ne. Leda by sis ubalil." podávám mu pytlík s tabákem do dýmky.

"To jako tímhle, jo?" Ukázal packy, aby bylo jasno, že balit budu já. Vytrhnu prázdný list z cancáku a s otázkou kouknu na lišáka. Ten mávne packou.

"Ále klidně."

Ubalím, zapálím a podám mu hořící báňo. Lišák si ho zastrčí mezi drápky a hladově potáhne. Slastně vyfoukne čumákem a rozvalí se po lavici.

"Tak tohle mi chybělo. Silnej tabáček." Zhluboka natáhne pořádný kus

cigára a chvíli ho přes oblak dýmu není vidět. Liška zhnuseně odfrkne a s prťaty si jde hrát mezi stromy. "Tak u toho teda fakt bejt nemusím." Houkne za sebe a věnuje se potomkům.

"No jo, žencký. Stará kámoše z nory na Plešivci po něm chce, aby se dal na veganskou stravu. Je z toho chudák celej přepadlej a v ksichtu zelenej." Lišák vyfoukne další oblak dýmu a ukáže na mě packou s cigárem. "Tak k věci kamaráde. Nevím jak ty, ale já už mám svý léta a to věčný běhání po lese mě dost zmáhá." Začal zeširoka. "Mladý mi daj dost zabrat a ta kočka, cos na ni tak zíral, má taky svoje nároky." Další zadumaný oblak a snivý pohled do dálek. "A takový to bylo na začátku pěkný..."

Zoufalé písknutí z lesa nás vytrhlo ze zálesáckého zadumání. Koukáme, že liščí prťata do hry na babu přibrala místního mikymauze. Ten má právě babu a už to asi nerozdýchá. Lišák ukáže packou s cigárem na liščata a pyšně prohlásí "Ale jsou dobrý, co?" Odklepne popílek z cigára a znova se obrátí na mě. V pohledu má trochu toho chlapskýho ponížení.

"Víš, slíbil jsem rodince, že je dneska vytáhnou někam na lepší oběd a nerad bych vypadal jako neschopnej debil." Znova potáhnul a odklepl popílek. Zjevně se mu do toho moc nechtělo. "Kamaráde," pomalu se blíží k jádru pudla, "neměl bys jako něco lepšího na zub?" Kouká šikmo dolů vedle mě.

"No jasně!" říkám rychle, abych zahnal trapnost okamžiku. "Mám tady fazole s rajskou..." pak se zarazím. "Ale to asi ne, že jo?" Lišák povytáhne obočí a je jasný, že určitě ne. Hrabu v žebradle a vytahuju buřty, co původně měly skončit v těch fazolích. "Co tohle?"

Lišákovi se zajiskřilo v očkách. "Buuuřty..." protáhl zasněně. "Vo těch vyprávěl děda, jak je za mlada kradli s kámošema trampům po nocích z bágľů. No...to by bylo!"

"Tak ber. Zítřa prostě budu za vegana. Nic strašnýho."

Lišák vymáčkľ hořící konec cigára a zbytek si zasunul za ucho. "To na příště." Chmátnul po buřtech, pak se zarazil a povídá mi do očí. "Fakt díky kamaráde. Todlecto ti nezapomenu." Hodil hlavou k rodince a dodal. "Teď budu za kinga." Skočil z lavice, na které seděl a rozeběhl se k ostatním. Ještě za běhu otočil ke mně hlavu a houkl: "Tak ahóój!" a všichni zmizeli v mlázi.

K večeru se začal trousit zbytek osady. Zapálíme oheň a kecáme. Já dávám k dobru svůj zážitek s liškami. Když jsem skončil, všichni mlčí. Šerif po chvíli povídá: "A to sis vymyslel sám nebo ti v tom pomáhal támhle bramboráček?" a ukázal na prázdnou litrovku od rumu, která se nedbale opírala o smrk za mnou.

No, a při tom jsme už zůstali.

Ráno jsem sotva rozlepl oči a zírám na svůj cancák, který mi, kdo ví proč,

leží přímo před nosem. Poslední popsaná stránka je založená zakousnutou myší a je na ní strašlivým škrabopisem napsáno: "Eště jednou dík! Bylo to bezvadný a odměna byla sladká. Esli máš zájem, za štrnáct dní máme v norách na Plešivci potlach. Seš zvanej."

1. místo – Próza nad 23 let
Václav Papež – Padre (Praha)